

Nyomasztóan átlagos péntek délután volt, semmi különös, de tényleg, és neked szokás szerint találkoznod kellett a pszichológussal.

Régóta jártál már ehhez a pszichológushoz, egy kedves, középkorú nőhöz, aki szokatlanul megértő és türelmes volt, s remekül lehetett veled beszélgetni a legszemélyesebb aggodalmakról és az egészen közömbös dolgokról egyaránt. Egy

48 Szűcs Balázs Péter

FÉLHOMÁLY

nyelvészkongresszusról, mondjuk, vagy a populációgenetikáról, a szerzői jog kérdéseiről, a részvényárfolyamokról, a földrajzi koordinátákról, a relativitás-elméletről, a meteorológiáról, a kulturális sokféleségről vagy épp a pályaválasztási tanácsadóról. Meg persze a borderline személyiségzavarról, a depresszióról vagy a szorongásról. De valamiért az eszmecserénél is fontosabb lett számodra a pszichológus valóságos jelenléte. Kedvelted őt, tulajdonképpen sokkal jobban, mint az összes korábbi pszichológusodat együttvéve, de arról, hogy a nő mit gondolt rólad, sejtemed sem volt.

Ahogy általában, a pszichológusod azon a napon sem váratott sokáig. Hellyel kínált a félhomályos és kissé zsúfoltnak tűnő szobában, mely meglehetősen tengerfenéki hangulatot árasztott, s arra kért, mondd el, hogy érzed magad.

Elég rémesen, válaszoltad, nem különösebben szellemesen, de legalább őszintén. Valóban elég letört voltál, s ez meg is látszott rajtad: igaz csak kétségbeesettnek tűnhettél.

A pszichológusod azt mondta, ha gondolod, beszélj esetleg a napodról.

Te pedig, szokás szerint, beszéltél. Azzal kezdted, hogy egész nap rohantál. Már reggel késésben voltál, mint rendesen. A munkahelyeden – egy *Seattle sound*nak nevezett, mérsékelt közismert hangszerboltban – egészen jól éreztél magad, bár idegesítően vakítóan tűnt a neonfény, s az utcáról beszűrődő, a megszokottnál is erősebb zajokért sem tudtál rajongani.

Aztán elmesélted neki, hogy amikor munka után egy könyvesbolt előtt haladtál el, megszólított egy régi ismerősöd, akit amúgy meg sem ismertél volna. Váltottatok pár szót, a semmiről. „Hogy vagy?” „Kösz, megvagyok. És te?” Ilyesmi. Aztán mentetek a dolgokra. Sohasem tudtál mit kezdeni a múlttal.

Beszámoltál arról is, hogy később egy mozi előtt mentél el. Régebben elég gyakran jártál oda, valakivel, aki sokat jelentett neked. A mozi előtt hosszú sor állt, s bár általában nem bírod, ha sok ember vesz körül, mert úgy érzed, mintha mindenki téged nézne, ami már önmagában is kibírhatatlan, de valahogy aznap ez a tömeg nem zavart különösebben.

Azzal folytattad az elbeszéléseidet, hogy megemlégtetted, közvetlenül azelőtt, hogy ideértél, történt valami, ami szokatlanul erős hatással volt rád. A ház előtt felbukkant egy vörösesszőke nő, aki nagyon ismerősnek tűnt valahonnan. Egészen valószerűtlen volt, mintha egy álomban láttad volna korábban. Vagy mintha régóta ismerted volna, s ugyanakkor azt is egészen biztosan tudtad, hogy nem ismered, sohasem találkoztál ezzel a nővel azelőtt. A nő hangtalanul suhant el melletted. Te utánafordultál, s nézted, ahogy távolodik.

Itt elhallgattál. A pszichológusod arra várt, hogy folytasd az elbeszéléseidet, de te csendben maradtál, s csak meredten néztél magad elé. Megkérdezte, mit éreztél a nő láttán. Azt mondtad, úgy érezted, mintha különösen ritka, megőrzendő kincsre találtál volna; amit máris elveszítettél. A pszichológusod feljegyzett valamit, majd megkérdezte, mit érzel most.

Ezen egy kis ideig el kellett gondolkodnod. Végül azt felelted, ami amúgy igaz is volt, hogy veszteséget, megbánást, magányt. És ürességet. Mint mindig.

A pszichológusod sejtelmesen mosolygott, s igen tapintatosan az önsajnálathiábavalóságáról kezdett beszélni; de fáradt voltál ahhoz, hogy figyelj rá, s csak nehezen értek el hozzád a szavai. Nem reagáltál; pedig mintha tükröt akart volna tartani eléd, vagy legalábbis valami hasonlóval próbálkozott.

Általában idáig sikerült eljutnotok, eddig a pontig. Itt volt a határ. Itt tartottatok.

A pszichológusod azt mondta, hogy a dolgokat nem lehet, de nem is érdemes siettetni, s megjegyezte, hogy szerinte egész jól haladtok. Na igen, futott át az agyadon: sehonnan sehová – de ettől a gondolattól egyszerre valahogy mégis jobban érezted magad, bármit is jelentsen ez.

Egy darabig mindketten tűnődve hallgattatok, majd megbeszéltétek, hogy a következő pénteken ismét találkozni fogtok. Elköszöntetek, te pedig távoztál a félhomályos szobából. Ezúttal végleg.

Odakint kíméletlenül sűrű volt az ég. Azt gondoltad, biztosan esni fog. Vártak rád, sietned kellett volna. De nem siettél.